

Γιάννης Ελαφρός

Η άρνηση του ΚΚΕ, σε μέτωπο ανατροπής και κοινή δράση της μαχόμενης Αριστεράς, διευκολύνει τον ΣΥΡΙΖΑ

«Απογοητευμένοι είναι στο ΝΑΡ και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τον ΣΥΡΙΖΑ», σχολιάζει ο «Ρ» της Τρίτης, σχετικά με το άρθρο «Αριστερά των μειωμένων προσδοκιών - ελπίδες και διεκδικήσεις κομμένες ΣΥΡΙΖΑ», στο οποίο επιχειρούμε μια τεκμηριωμένη κριτική στον ΣΥΡΙΖΑ. Ενοχλήθηκε ο «Ρ», αφού του χαλάει τη σούπα πως «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ», και εφορμά: «Τώρα πήρατε χαμπάρι ότι η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ είναι διαχειριστική εντός ΕΕ και κεφαλαίου; Μα, ο ΣΥΡΙΖΑ πάντα αυτός ήταν και είναι. Και αποκαλύπτεται τώρα πιο ξεκάθαρα ότι ΝΑΡ – ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλλιεργούσαν αυταπάτες στο λαό για τη δυνατότητα “αριστερής κυβέρνησης” και για στροφή του ΣΥΡΙΖΑ κάτω από την πίεση της ...”αντικαπιταλιστικής αριστεράς”. Το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοαποκαλύπτεται καθαρά πια για τις προθέσεις του κάνει τη γραμμή τους να ξεθωριάζει και το ρόλο τους ως κριτική στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ “απ’ τα αριστερά” να ακυρώνεται...». **Μπροστά σε τόσα μαζεμένα ψέματα τι να πρωτοαπαντήσεις...**

Μερικά σημεία κοφτά για να συννενοηθούμε:

Πρώτο, η ηγεσία του ΚΚΕ κατασκευάζει αντιπάλους, τους κονταίνει για να τους φέρει στα μέτρα της, δημιουργεί μια αριστερή καμένη γη, όπου όλοι –εκτός απ’ αυτήν- είναι «οπορτουνιστές», «ουρά του ΣΥΡΙΖΑ» κλπ., με σκοπό να αναδεικνύεται το «κάστρο του ΚΚΕ» ως μόνη διέξοδος. Καταστροφική λογική, τελικά και για το ΚΚΕ. Διαμορφώνει μια εικόνα παντοδυναμίας του ΣΥΡΙΖΑ, αρνείται κάθε μετωπική λογική, καταρρίπτει τη δυνατότητα κοινής δράσης, ακυρώνει κάθε προσπάθεια διαλόγου των αριστερών και των κομμουνιστών. Τελικά, όσο κι αν φωνάζει το αντίθετο, διευκολύνει την διαχειριστική λογική του ΣΥΡΙΖΑ και ο κοινοβουλευτικός δρόμος (στον οποίο στην ουσία πιστεύει βαθύτατα η ηγεσία του ΚΚΕ) να

φαίνεται η μόνη διέξοδος.

Το δεύτερο, για την ηγεσία του ΚΚΕ όλα είναι ακίνητα (και τελικά ανίκητα). Ο ΣΥΡΙΖΑ πάντα αυτός ήταν και είναι, όπως και το ΚΚΕ, ο καπιταλισμός, ο λαός το ίδιο. Η ακλόνητη λογική του γραφειοκράτη, που δεν αισθάνεται την ανάγκη να διαμορφώσει επαναστατική τακτική και στρατηγική, πολιτική γραμμή στηριγμένη στη «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης». Τι είχες Γιάννη; Τι είχα πάντα. Το αποτέλεσμα; Η επαναστατική λογοκοπία χωρίς επαναστατική πολιτική ανοίγει το δρόμο σε απότομες «διορθώσεις» προς τα δεξιά, όπως το **1988-1990**. Έτσι και σήμερα αναπτύσσεται η νοσταλγία για την πολιτική του **Φλωράκη** μέσα και δίπλα στο επαναστατικό «θερμοκήπιο» του Περισσού.

Τέλος, το **NAP στο 3ο συνέδριό του** (Δεκέμβρης 2013) αποφάσισε:

«Σε κάθε περίπτωση, η επαναστατική Αριστερά αρνείται τη συμμετοχή και τη στήριξη σε κυβερνήσεις στο πλαίσιο της διαχείρισης του καπιταλισμού και της Ε.Ε. και συνεπώς αρνείται συμμετοχή και κριτική στήριξη στην κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. Στο ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ, η αντικαπιταλιστική Αριστερά θα είναι δύναμη αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης, όχι στήριξης ή ανοχής της κυβέρνησης».

Θα συμβουλευάμε τους συντρόφους του ΚΚΕ όταν μιλούν για κυβερνήσεις στην επαναστατική Αριστερά και ειδικά στο NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση να είναι πιο προσεκτικοί. Όχι μόνο για το '89, αλλά και για το μέλλον...

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 19.10.204